

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tolfte kapitlet – i vilket Zeke har ont i ryggen och ett spöke från det förflutna pekar ut framtiden

Jag trodde kanske att jag skulle få jobba mer permanent som hjälpgubbe i lastbilarna. Åtminstone hade jag nog hoppats på det för det var inte lika enformigt. Man stod inte på samma fläck hela tiden utan satt en hel del i bilen och om man inte körde var det rena rasten. Men det blev inte så. Jag fick fortsätta med presenningarna och inte ens det verkade som om det var något varaktigt. Ibland var där inte så mycket att göra. Visserligen var det aldrig så att vi kunde gå och rulla tummarna. Men det hände att vi kunde tömma alla vagnar som stod på spåret. Då gick jag in till Stjärnan och hjälpte honom att sortera pallar. Det hade flera fördelar. Dels var gubben trevlig utan att man behövde prata hela tiden, dels stod han inne i magasinet där det var lä för vinden och nästan behaglig temperatur. Jag misstänkte att Bernard drog sig för att säga att jag inte behövde komma mer. Han förstod väl att jag inte hade något annat. Å andra sidan var kanske det bästa man kunde göra för mig att sparka mig och samtidigt ge mig en hård spark i röven så att jag kom igång med mitt liv. Om jag stannade mycket längre skulle jag kanske fastna till slut. Om dagen kom när jag tog truckkort då skulle det vara kört. Men så länge jag inte fick besked om annat kravlade jag mig ur sängen varje morgon, bredde mackor och tog cykeln över järnvägsbron. Allt för att få ihop pengar till räkningarna: abonnemang för en telefon jag inte använde, avgift för en tv jag knappt tittade på, prenumeration på en tidning jag bara bläddrade igenom. Snacka om att jobba för systemet.

En dag var jag tvungen att gå in på kontoret för jag hade någon fråga om mitt lönebesked. Bernard pekade på en rödhårig dam i femtiofemårsåldern som satt längst in i kontorsavdelningen. Det var kamreren.

– Heej, sa hon, när jag kom hasande i mina för korta byxor och med arbetshandskarna framför gylfen för att kalsongerna inte skulle synas genom den trasiga gylfen.

– Hej hej.

– Jag tänkte väl att det måste vara du, Zeke. Det kan inte finnas så många Zeke Svarte i Malmö.

Kände jag den här kvinnan? Hon verkade ta för givet att jag visste vem hon var. Hon började fråga ut mig om allt möjligt. Det började bli pinsamt.

– Hur kommer det sig att du jobbar här?

– Det är svårt med jobb.

– Ja, jag blev så förvånad när jag såg ditt namn för man trodde ju att du skulle bli något fint, ju. Du var ju alltid så duktig.

– Jaså.

– Ja, jag sa det till Hampus härom dagen, jag sa att vet du vem som jobbar ute på magasinet? Zeke Svarte och då sa han att vad gör han där. Han som hade så bra betyg. För det hade du Zeke. Du var duktig i skolan.

Skolan? Hampus? Var det Hampus Stamberg's morsa jag snackade med? Hampus och jag gick i samma klass på låg- och mellanstadiet och i parallellklasser på högstadiet.

– Nu börjar du förstå vem jag är, eller hur, fast det tog lite tid.

– Ja, ja. Det är klart att jag vet vem du är, sa jag. Fast jag kommer inte ihåg vad du heter.

– Agneta heter jag. Ja, jag är ju Hampus mamma. Det kommer du ihåg nu.

Det var ju också typiskt. Var det nödvändigt att spöken från barndomen skulle dyka upp när man ägnat de tio senaste åren åt att försöka stryka över och gå vidare som Strindberg sa. Jag hade ingen lust att berätta om mig själv och var inte ett jävla dugg intresserad av vad hennes son höll på med. Men det fattade ju inte hon och det var kanske inte så konstigt. Han hade rest, han hade jobb, han hade fru, han hade barn.

– Du kan väl ringa honom. Det hade han tyckt var så roligt. De bor i Bjärred nu.

Jag hade inte en tanke på att ringa Hampus Stamberg. Inte för att jag hade något emot honom. Han var en av dem som jag hade positiva minnen av från skolan. Men det fanns andra skäl. Skäl som jag inte orkade förklara för hans snacksaliga moder.

– Har du kontakt med någon annan från klassen?

Varför skulle jag ha det? Det frågade jag inte henne.

– Nej, inte en enda faktiskt. Det är nog tio år sedan jag träffade någon av dem.

– Men det är väl synd. Ni som hade sån bra sammanhållning.

Var det vad alla morsor gick omkring och trodde? Att det var bra sammanhållning i deras barns klass? Hade de helt trängt bort hur det var att gå i skolan? Sammanhållning om man tillhörde rätt gäng, ja. Inte om man var fet (eller som i mitt fall mager), hade sneda fötter, luktade vitlök varje dag eller var urusel på fotboll. Inte om man hörde till dem som aldrig blev bjudna på fester. Eller partyn, som det hette på 80-talet. Vilken sammanhållning trodde hon att jag kände som fick mitt skåp nerklottrat med ”Kycklingbröst 39,90/kg” och andra lustigheter varje vecka. Rätt snart sket jag i att sudda bort det. Vad brydde jag mig? Men då blev jag utskälld av studierektorn för att mitt skåp såg för jävligt ut.

– Säg till dem som klottrat på det då. Det är inte mitt fel att det ser ut så här.

– Men det är ditt skåp, så ta ett suddgummi och sudd ut det.

Jo, det var en underbar sammanhållning. Genast när jag kom hem skulle jag kasta mig på telefonen och ringa till alla underbara klasskamrater så att vi kunde återuppliva de glada dagarna från förr.

Inget, eller åtminstone väldigt lite, av detta var väl Agneta Stamberg's skuld. Hennes grabb var som sagt helt okej. Hon var väl som de flesta föräldrar. Gick och hoppades att hennes barn hade haft en bra uppväxt och det stämde säkert på Hampus. Det stämde på sätt och vis för mig också. Men det stämde inte in på alla. Inte på dem som aldrig fått känna att de hade del i "sammanhållningen".

Till slut fick jag svar på mina frågor om mitt lönebesked och kunde äntligen komma ifrån. Som tur var hade vi knappt något att göra, så ingen var förbannad där ute för att jag varit försvunnen. Det gick ju alltid att skylla på "de där inne". Det tricket gick alltid hem.

Jobbet på magasinet slet på min otränade kropp och jag fick ont i ryggen. På morgnarna var jag så stel i ryggslutet att jag fick gå dubbelvikt in på dass. Ibland när jag gick krökt som en märsla och slet i de tunga presenningarna var det precis som om jag inte kunde räta på mig. En dag när jag fick så ont att jag var tvungen att lägga mig ovanpå högen av smutsiga bylten råkade Hampus Stamberg's morsa komma förbi. Det var ju pinsamt att bli ertappad med att ligga och vila på arbetstid så jag försökte snabbt komma på fötter. I stället högg det till i ryggen så att jag inte kunde hjälpa att jag kved till av smärtan.

– Hur är det fatt?

– Det är lugnt. Lite ont i ryggen bara.

– Om du vill så vet jag en kille som ska vara väldigt bra. När Hampus spelade badminton, du vet han var i juniorlandslaget, så hade han mycket problem med ryggen. Han gick till alla möjliga ställen. Kiropraktorer, sjukgymnaster, massörer, läkare. Ingen kunde säga vad det var som var fel. Men så gick han till den här killen, Rudolf, och han fick rätt på det. Om du vill kan jag ordna hans nummer.

Jag hade ingen lust att gå till någon healer med min rygg men jag ville inte vara oartig. Om hon ville ge mig ett telefonnummer så skulle jag inte säga nej. Det var lika bra att hålla sig väl med alla så kanske de ville ge mig mer jobb. Förhoppningsvis skulle hon glömma det. Men det gjorde hon såklart inte. Redan efter middagsrasten kom hon med en lapp med ett namn och ett telefonnummer. Rudolf Österlid.

– Ring honom och hälsa från Hampus Stamberg så får du en tid.

Jag stoppade lappen i fickan utan en tanke på att ringa Rudolf Österlid. Men dagen efter var mamma Stamberg på mig och frågade om jag hade ringt. Hon traskade ända ut till änden av

lastkajen bara för att tala med mig om det. Jag hade ju inte ringt. Hur hon nu hade reda på det. Vad hon hade för intresse av det fattade jag ännu mindre.

– Det kändes bättre igår kväll så jag tänkte att jag skulle vänta lite.

– Vad är det för dumheter? Det syns ju lång väg att du knappt kan hålla dig upprätt. Du går som en gammal gubbe. Nu ringer du honom ikväll så att du kan få hjälp med det här.

Hon var precis som en morsa. Samma ålder som min egen förresten. Det var bäst att lyda. Jag kunde ju alltid gå dit en gång och sedan skita i det.

På eftermiddagen när jag kom hem fick jag nästan krypa upp för trapporna. Det var djävulskt. Jag behövde hjälp och jag tänkte inte gå till slaktaren från Kirseberg igen. Lappen med telefonnumret låg kvar i fickan. Fan vad jag hatade att ringa folk jag inte kände. Det tog tio minuter innan jag hade samlat tillräckligt med mod för att lyfta luren.

– Rudolf Österlid terapi och konsult.

– Hejsan. Jag heter Zeke Svarte. Jag fick ditt nummer av Hampus Stamberg.

– Hampus ja. Vad kan jag hjälpa dig med?

– Jo, det är så här att jag har ont i ryggen och jag har hört att du är bra på ryggar.

– Jag är bra på lite av det mesta. Vill du boka en tid?

Det var klart att jag ville boka en tid. Såvida han inte kunde fixa min rygg via telefon.

– Ja, gärna det.

– Då ska vi se. När kan du? På torsdag kanske.

– Det är så här att jag jobbar på torsdag. Men fredag är jag ledig.

– Okej. Du skulle kunna få komma på fredag klockan elva. Egentligen jobbar jag inte före tolv och inte alls på fredagar, men eftersom du känner Hampus så får du komma då.

Jag sa inte att jag inte hade träffat Hampus sedan vi gick ut högstadiet och att det var mer än femton år sedan. Det kunde aldrig hjälpa.